

על ישראל לגדוע את כל רעיונות 7 באוקטובר המבעבים ביו"ש

31.05.2024 | שבת בן מאיר written by

פיגוע הדריסה ליד שכס שגבה את חייהם של שני חיילי צה"ל כמו גם אירועי הירי והטסת הרחפנים לעבר ישובים ישראלים ליד קו-התפר, הפנו לרגע את תשומת הלב בציבור, לזירת יו"ש המבעבת. זו אמנם מוגדרת כזירה משנית במערכה הרב-זירתית שישראל מנהלת אך האיומים ממנה ממשיכים להיות מקור לדאגות צה"ל והשב"כ..

עד כה שני גורמים ריסנו במידת מה את פוטנציאל הטרור מיו"ש. הראשון [1] הוא ההלם והתדהמה שאחזו בגורמי הטרור ובציבור הפלסטיני באזור הזה, לאחר ה-7 באוקטובר. החשש מפני האפשרות שישראל תכלה את זעמה, על הטבח הנורא, בכל מי שיתגרה בה, הוריד למדרון אחורי חלק מגורמי הטרור. אפילו ההחמרה במצב הכלכלי בעקבות הסגר המתמשך, לא מוטטה את המחסום הפסיכולוגי הזה. הגורם השני [2] שבא במקביל לכך, הוא הפעילות האינטנסיבית של מערכת הביטחון. זו התאפיינה במידה רבה יותר של חיכוך יזום ואגרסיביות והובילה לאלפי מעצרים, לסיכול פיגועים רבים ולריסוק חלק מתשתיות הטרור.

ואולם, התעוזה שמפגינים גורמי הטרור ביו"ש בתקופה האחרונה, מעידה כנראה על התפוגגות השפעתו של הגורם הראשון ועל הסתגלות לדפוסי הפעולה הנוכחיים של צה"ל. על הרקע הזה, גורמי הטרור ביו"ש החלו לאמץ גישה של התקפות יזומות כנגד ישובים, כנראה בהשראת התקפת חמאס מה-7 באוקטובר.

גם אם כרגע ביצועיהם נראים רחוקים מלהידמות לאותה התקפה, יש לראות בחומרה את עצם הכוונה לחקות את הדפוס הזה, תוך התאמות מתבקשות, בגזרת יו"ש.

מערכת הביטחון חייבת לנקוט צעדים שיהפכו כיוון זה כחסר סיכוי ותוחלת בעיני הפלסטינים. יש לשקול הגדרתו של משטר מיוחד לרבות הוראות פתיחה באש יחודיות למרחב התפר ולגדוע כל התארגנות או ניסיון לפעול בכיוון זה, גם תוך שימוש באמצעי הסיכול הממוקד. יש למצות את האכיפה ולהפעיל צעדים מנהליים כנגד כל מי שמעורב בצורה כלשהיא ברעיונות אלה-מחבלים, סייענים, ספקי אמצעים (כגון רחפנים), מסייעי שב"חים ומעסיקיהם. אל מול הדפוס המסוכן הזה, נכון לבחון את השימוש גם בצעדים גורפים כנגד אזורים שמהם מתבצעות ההתקפות או ההכנות לכך. זו חייבת להיות משימה בעדיפות עליונה של כוחות צה"ל, שב"כ, מג"ב ומשטרה בגזרה זו.

הרעיון המסדר: להבטיח את הקיום כדי שנוכל להגשים את החזון.

הצבר הגדול של האירועים שמתרגשים עלינו בו זמנית, משבע זירות גיאוגרפיות (רצועת-עזה, יו"ש, לבנון, סוריה, עיראק, תימן ומעל כולן איראן), בזירה המשפטית-הבינלאומית (בתי הדין בהאג) ובזירה המדינית עלול ליצור את התחושה "פְּלִישְׁתִּים עֲלֵיךְ שימשון".

המלחמה הממושכת, המחירים הישירים והעקיפים ששולמו עד כה, המחלוקות לגבי המשכה, המבוי הסתום בסוגיית החטופים ואי-הודאות של תושבי הצפון המפונים ביחס לעתידם מוסיפים לתחושת הדישדוש. יוקר המחייה והקשיים הכלכליים כמו גם חזרתן לסדר היום של הסוגיות הפוליטיות והמחלוקת הפנימית תורמים את שלהם לדאגה הכללית. יש להניח כי באיראן, בחיזבאללה ובחמאס, עוקבים אחר ההתרחשויות בישראל ומקווים כי מגמות אלה יכרסמו באיתנות הלאומית ויביאו לשינוי בעמדותיה. רעיון המלחמה הרב-זירתית עם ישראל, כוון גם לכך. התפיסה הבסיסית בחוגים הללו היא כי נשק ההכרעה כלפי המערב, וישראל בכלל, הוא העמידה האיתנה לאורך זמן. כפי שאמר נסראללה בנאום "קורי העכביש": "החברה הישראלית עייפה ממלחמות, אין לה את האיתנות והחוסן לעמוד במאבק דמים ולספוג נפגעים".

ואולם, ההתנהלות הישראלית בשמונת חודשי המלחמה טפחה על פניהם. למרות הקשיים מחוץ ומבית, ישראל ממשיכה להיאבק בנחישות להשגת כל מטרותיה.

בנקודת הזמן הנוכחית ולנוכח האתגרים שעוד נכוננו לנו, על הדרג המדיני להשקיע בחיזוקו של החוסן הלאומי, לצד המאמץ הנמשך במישורים הצבאי והמדיני. נכון לצמצם ככל הניתן את אי הודאות בציבור, לחזק את הרציפות המשקית, להקל את העול הכלכלי, להימנע או לדחות את העיסוק בסוגיות מעוררות מחלוקת ולשאוף להסכמות רחבות.

הציבור הישראלי שהורגל לחיות לאורו של חזון גדול זקוק גם לכך. בנקודה זו ההצעה האמריקנית לסדר אזורי חדש פוגשת את הכמיהה אותנטית לרעיון מסדר, אלא שישראל אינה יכולה להרשות לעצמה את תג המחיר הנלווה לכך. לעת הזו, הרעיון המסדר להתנהלותה של ישראל, הוא פשוט יותר, אך נאמן למציאות: אנו פועלים להבטיח את הקיום כדי שבבוא העת נוכל להגשים את החזון שיוסכם.

המאמר פורסם בישראל היום, בתאריך 31.5.2024.